

Vlaštovky se vrací

Kapitola 35, NA MUŠCE
(strana 121 až 126)

Brněnské Lidové noviny přinesly v r.1941 ve svém pondělním Filmu tyto tři zprávy:

Papeže neposlechl pelhřimovský prelát!

Jak jel pan prelát s čertem světit stříkačku.

Jak páně prelátův podpatek vyhrál hockeýový zápas.

Jak jel pan prelát s čertem světit stříkačku.

Neutekl ani měsíc a Lidové noviny zase přišly s troškou humoru. Vlásenice, jedeš-li drahou od Tábora, je poslední štace před Pelhřimovem a tam se chystali na velkou slávu: hasiči si pořídili stříkačku a pozvali si pana preláta z Pelhřimova, aby jim ji vysvětil. Co by neudělal dobrý pastýř hodným ovečkám? "Ve dvě hodiny tedy přijedu, jsem zvyklý přesnosti!" To bylo poslední jeho slovo, s kterým se s hasičskou deputací rozloučil. Nadešla toužená neděle. Hasičů a hostů se scházelo k nepopsání. Slunce polévalo Vlásenici zlatem a teplem a všechno zahřívalo jak z obrovských kamen. Není div, že na tvářích dívkách, v národní kroje oblečených, rozkvétaly růžičky, jedna krásnější než druhá. Školní děti stály už v průvodu a štěbetaly - najednou spustila říznou pelhřimovská kapela a průvod, jehož střed vyplňoval šik hasičů vlásenických, novocerekvických a pelhřimovských, se hnul už o půl druhé po silnici, aby nezmeškal uvítat nejdůstojnějšího světitele, který se přesně ve dvě jistě dostaví. A tuze, velmi tuze bylo všem divné, že už čtvrt na tři, už skoro půl třetí a po silnici z Pelhřimova živá duše. Kdyby byli tušili! V Pelhřimově stávalo na náměstí hromada aut, někdy také všech deset, na něž si mohl pasažér jen zakývat. Dopoledne nařídil pan prelát kostelníkovi, aby mu zjednal čtvrt hodiny před druhou auto do Vlásenice. Kostelník nechvátal. Kolikrát vešel na náměstí a zakýval na šoféra Hrubého a už několik šoférů letělo k volantů. Ale tentokrát náměstí jako když vymete! Snad se ztratili šoféři s auty na Křemešník, snad do Želiva, snad na nějakou svatbu, snad do Pekla (*to je dvůr u Pelhřimova*), ale na náměstí ani jedno. Kostelník byl klidný dál a blaženě se usmívá při vzpomínce, že se poveze autem. Za chvíli, jako vždycky, se vrátí nějaké auto ze své cesty. Ale aby to kozel spral, už tři čtvrtě na dvě, už dvě hodiny a auto na obzoru žádné. A do Vlásenice pěšky přes hodinu! Udýchán příběhne ochránce kostelních dveří k panu prelátovi a koktá, jakou to má dnes smůlu. To že se mu ještě nestalo. "Běžte na náměstí, snad už je tam přece něco!" Běží, div si nohy neurazí, ale měli jste vidět tu kyselou tvář, když se vrátil! Pan prelát se dívá na věžní hodiny oknem, čtvrt na tři, průvod čeká jistě už od půl druhé. Co činit? Co jen? Hlava takového spisovatele, jako je Fr. B. Vaňka, nenechá přece svého pána na holičkách. Jen tu mohla tak správná myšlenka napadnout:

"Běžte pro tajemníka Borovičku z Lidového družstva!" Pan tajemník je tu jak na obrtlíku.

"Máte doma motocykl?"

"Mám."

"Benzin také?"

"Také trochu, záleží na tom, kam!"

"Kam? Do Vlásenice!"

"Tolik ho mám!"

"A tak alou, prosím vás, ať jste tu hned!"

Hned tu nebyl, ale o půl třetí vyjíždí od kostela motorka, řídí ji pan tajemník a vzadu drží se jako klíště pan prelát: v červené klerice, červeném biretu, jeho život otočen červeným cingulem, na jehož konci se po pravém boku třepetají třásně, a v ruce drží kropáč se svčnou vodou. Kostelník, který se už naparoval, jak pojede autem, ostrouhal: capá pěšky na svčeni, ať dojde, kdy dojde! Oba jezdci letí jak vítr, žádné auto by je dohonit nemohlo - přes kamínky, přes kalužinky - však na Pelhřimovsku, když uvidí kluci letět motorku, nadarmo neřikají: Čert jede! Bylo přesně půl třetí, když pan prelát přijel s čertem do Vlásenice světit stříkačku.

A autor tuto kapitolu končí slovy:

Za týden se mne ptala neteř Klementina Menšíková z Písku, která odebírala denně brněnské Lidové noviny :

"Strýčku, prosím vás, kdo si to jen v poslední době bere vás v Lidovkách tak na mušku?"